

I [Matt 22](#) siger Jesus, at med himmeriget - d. v. s. hans nåderige på jorden (i himmelen vil det, som her er fortalt, aldrig kunne finde sted) -- »med himmeriget er det som med en konge, der gjorde sin søns bryllup.« Han indbød mange, men de fleste foragtede indbydelsen og undskyldte sig. Den ene var optaget af sin mark, den anden af sin forretning. Dog var det ikke alle, der således foragtede indbydelsen. »Bryllupssalen blev fuld af gæster.« Men netop blandt disse, som havde taget imod indbydelsen og var kommet til brylluppet, var der, siger Jesus, en mand, som ikke havde bryllupsklædning på, men sad der i sine egne klæder, og som derfor blev bundet på hænder og fødder og kastet ud i mørket udenfor.

Men hvad vil dette dog sige? Hvad kan Jesus dog mene? Manden var jo kommet til brylluppet. Han tilhørte ikke de foragteres flok, som blev borte, men sad der ved bryllupsbordet sammen med de andre glade og lykkelige gæster!

Ja, hvad vil det sige andet end, at der findes mennesker, som ikke blot har mødt Guds kald og erfaret dets dragende magt, men også for så vidt har fulgt det, som de er begyndt at søge de ting, der hører Guds rige til. De har brudt med deres tidligere tomme livsform og verdslige omgang og har sluttet sig til de troendes flok. De læser og hører Guds ord, synger og beder, er med i kristelig virksomhed, kort sagt: de er blevet det troende lig i alt, hvad der hører til en mere alvorlig gudsfrygt end mængdens. Thi at denne mand skulle betegne den store selvsikre, trygge hob er umuligt. Hvor er i så fald de, til hvem indbydelsen kom, men som ikke tog imod den? Hedningerne, som ikke har ordet, har jo ingen indbydelse fået.

Altså må denne mand - eftersom han ikke havde foragtet indbydelsen, men var kommet til bryllup - være en religiøs mand og stå som en type på religiøse mennesker inden for Kristi menighed. Og alligevel mangler der hos disse noget så væsentligt, at de skal kastes ud i mørket udenfor.

Ganske det samme betegner de fem uforstandige jomfruer, der ikke havde olie i deres kander ([Matt 25](#)). I hele ventetiden var der ingen forskel at se eller mærke på dem og de kloge. De var alle jomfruer, havde alle deres lamper, var alle gået ud for at gå brudgommen i møde og ventede alle på det øjeblik, da de sammen med ham glade skulle gå ind til bryllupssalens herlighed. Først da ved midnatstid råbet lød: »Se, brudgommen er der!« blev det åbenbart, at halvdelen af jomfruerne manglede olie. Deres lamper gik ud, og de blev for evigt lukket ude fra festens glæder.

Mærk dig her følgende:

De var jomfruer, og de gik ud. D. v. s.: de var udskilt fra verden og var gået ud fra verden. De gik ud for at møde brudgommen - altså var det for Kristi skyld. De befandt sig i de kloge jomfruers selskab og havde lamper, d. v. s. alle hånede gode gerninger og fromme iagttagelser, hvorved de troende plejer at »lade deres lys skinne for menneskene«, men som kan øves både med og uden den rette bevæggrund. Det er således helt igennem religiøse mennesker, det drejer sig om.

Endnu stærkere og alvorligere er dette udtrykt i [Joh 15,2](#), hvor Jesus taler om grene på ham, som ikke bærer frugt. I [Matt 7,22](#) taler han direkte, uden at benytte sig af billedsprog, om, hvad man i hans navn kan udrette: profetere, uddrive onde ånder, gøre undergerninger, uden derfor at være en virkelig kristen. Og menighedens engel i Sardes, en mand, hvis lære og liv var sådan, at han af alle blev anset for at være en sand og levende kristen, han var det dog ikke. »Du har ord for at leve og er dog død,« siger Jesus.

Hvem skulle ikke gribes af frygt for sig selv, når han hører sligt! De mest oprigtige og åndsfulde kristne kender til denne frygt - frygten for muligvis at være bedragne - og har tit i deres uro og angst måttet råbe: »Ransag mig, Gud! - se, om jeg er på smertens vej!« Skulle du alene da ikke have grund til at frygte og ikke have nødig at lytte til Jesu ord? Hvad var det da, de manglede, disse, hvis endeligt blev så forfærdeligt?

Bryllupsklædningen! Hvordan er du kommet her - uden at have bryllupsklædning på?

I [Åb 19](#) fortælles, hvordan der ved »Lammets bryllup« blev givet hans brud en skinnende ren linnedklædning at iføre sig. Og - tilføjes der - »*linnedklædningen er de belliges retfærdige gerninger.*« Hvori denne de helliges retfærdighed består, ser vi i kap. 7, hvor det om den store, hvidklædte skare hedder: »*De har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod. Derfor står de nu foran Guds trone.*« Og til den lunkne i Laodikea (kap. 3) siger Jesus: »*Jeg råder dig til hos mig at købe -- hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar.*«

De, som er med i bryllupssalen, men sidder der i deres egne klæder, ikke har kongens bryllupsdragt på, er altså den slags religiøse mennesker, som med mer eller mindre alvor, iver og gudsfrygt dog endnu kun regner med deres egen retfærdighed, aldrig er blevet afklædt deres synd og deres fromhed og iført en andens, nemlig Kristi retfærdighed.

Inden for denne kategori af mennesker er der flere forskellige typer:

Nogle er der, som tror om sig selv, at de er iført Kristus - men uden at være det. Andre derimod ved det godt, at iført Kristus, det er de ikke. Andre igen er til og med fjendtligt indstillet til denne troens retfærdighed.

Fjendtligt? Ja! For ikke at tale om dem, som rent ud fornægter troens retfærdighed - mennesker, som ikke en gang kan siges at være i »bryllupssalen« eller at »gå brudgommen i møde« , men er hans åbenlyse fjender - så findes der i kristenflokken en del ofte stærkt religiøse mennesker, som samtidig med, at de med munden berømmer Kristus og troen på ham som den eneste vej til livet, dog i hjertet er hans fjender, ofte dem selv uafvidende og under dækning af et eller andet fromt foregivende.

Kristus og troen på ham er den eneste vej til livet, men - siger de - ingen har lov til at tilegne sig så stor en nåde: Kristus og hans fuldbragte værk, som ikke først har opfyldt, hvad ordet gør krav på (ordet, der kræver, kaldes lov - altså: ikke før loven er opfyldt). Og videre: Ej heller går det an, at man uden videre går hen og får troens vished i eje. Selv vil de ydmygt bekende sig som syndere, kæmpe, bede og lide, så skal vel Gud til sidst være dem nådig og skænke dem troen i hjertet. Ofte sammenblander de på en fin måde sandhed og løgn, idet de siger: Jesus selv, nåden og evangeliet kræver jo dog, at omvendelse og bod må gå forud for troen. Siden beskriver de dette, der skal gå forud for troen, som en slags forbedring, der - hvis den lykkedes for synderen, sådan som de mener og drømmer om, at den skal - ville være det samme som helliggørelse.

Mange af disse mener også om sig selv, at de er i troen, er iført Kristi retfærdighed, endda det er gået til på den måde, at de stadig er blevet bedre og bedre og til sidst, under denne stadig stigende forbedring, har ment sig at nu måtte tro - på Kristus! Men dette er i sandhed en selvgjort tro.

Den rette tro opstår på den stik modsatte måde: man synes at blive værre og værre, synden rører sig stærkere og stærkere, og - synderen, skuffet og mismodig over sine mislykkede bedringsforsøg, opgiver til sidst det hele. Ikke kan han angre, ikke kan han bede, ikke kan han elske. Han er, som var han fuldstændig død og forstenet. Men netop da, som han er allerlængst nede, bliver han ved evangeliet, ved det, som Kristus har gjort for os, reddet som en brand ud af ilden, frelst, retfærdig og salig. Det er den rette omvendelse, som Skriften beskriver den for os. Se [Rom 3,19-25](#); [5,20](#) og hele kap.7.

Ganske vist kan man også, før man er kommet til troen, gå frem i forbedring. Men kun på den ganske bestemte og højst ulyksalige måde, at loven ikke når helt ind i hjertet, men holder sig blot til det ydre. Resultatet heraf bliver, hvad Jesus kalder »kalkede grave«, der jo udvendig ser kønne ud, men indvendig er fulde af dødningeben og alskens urenhed.

På denne måde - men også kun på denne - kan man forud for troen (altså uden tro) opnå at stadig blive bedre og bedre. Trøst og fred har sådanne mennesker også - i deres omvendelse, gudsfrygt og alvor, deres rene lære, deres brud med verden, deres religiøse aktivitet. De siger det ganske vist ikke, at det er dette, de grundet deres tro på. Men at det ikke desto mindre er tilfældet, ser vi af den simple kendsgerning, at når de synes, de nævnte ting lykkes for dem, så kan de tro, så strækker

Kristus og nåden til, men ellers ikke. Mennesker som disse skal Jesus, som aldrig ville være blot en halv, men en hel frelser, en dag møde med spørgsmålet: Hvordan er du kommet herind, min ven, uden at bave bryllupsklædning på?

Så er der de andre, som godt nok ved, at de endnu ikke har fået troen i øje, ikke har bryllupsklædningen på. Dette er ofte alvorlige og redelige mennesker. De mener det for så vidt oprigtigt nok, og går der, tyngede og trætte af mange forgæves forsøg, ja, stundom aldeles fortvivlede. De kæmper og strider og venter på en tid, hvor det skal blive så meget bedre med dem, at også de kan blive værdige til at tro. En varig bedring bliver det dog aldrig. Kommer der en fristelse, følger de den straks, falder, fortvivlet, føler sig letsindige, egenkærlige, forsynder sig atter, fortvivlet o. s. v. Kort sagt: de mest modstridende forhold og følelser gør sig gældende hos dem.

I denne brogede, pjaltede klædning vandrer de fremad. Og først og sidst hedder det: Umuligt, at jeg kan tro på Kristus, sådan som jeg er! Medvirkende hertil er, at tro ifølge deres begreber er, at jeg tror mig at være en kristen, tror, at med mig er alting vel. Og at ikke alting er godt og vel, derpå får de gang på gang altfor stærke beviser.

Sådanne mennesker burde i stedet lade sig overbevise om, at det i virkeligheden står langt værre til med dem, end de selv tror. Dels, fordi de er uden bryllupsklædning, og dels, fordi de arbejder sig frem ad en vej, der ender blindt, strider for noget, de til slut vil blive nødt til at opgive som håbløst. De bør lade sig overbevise om, at de aldeles ikke er kristne, og at grunden hertil er den, at de ikke, midt i deres usselhed, vil høre og i tro tage imod, hvad Kristus med sit blod og sin død har udrettet for dem, men stædigt og stadigt bestræber sig for at blive bedre. De bør gøre sig klart, at hvis de, mens de endnu går i denne deres egen pjaltede klædning, bliver overrasket af døden, vil dommen komme til at lyde: Denne har ikke bryllupsklædning på - kast ham ud!

En helt anden sag er det med dem, som midt i elendigheden dog står kritisk og afvisende over for deres selvretfærdighed og såkaldte tro, dømmer sig selv derfor, giver Guds ord ret og ønsker sig nåde til at kunne tro. Hos dem er den sande tro i virkeligheden allerede tændt.

Nu står tilbage endnu et stykke til selvprøvelse - et stykke, som egentlig er det afgørende. Det angår os, som tror, at vi er i troen, er iført Kristi retfærdighed. Os, som kan tale om troen og nåden og roser os deraf som den eneste vej til frelse, vi ved, men som muligvis, uden at vide det selv, kan være bedragne med en falsk tro, en selvgjort, indbildt og død tro. Vi vil betragte Jesu ord om grenene på vintræet og mærke os, hvilke kendetegn han anfører på dem, der skal tages bort og kastes ud. Fra Joh. 15 læser vi følgende:

»Jeg er det sande vintræ, og min fader er vingårdsmanden. Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den tager han bort, og hver, som bærer frugt, den renses han, for at den skal bære mere frugt.«

Her taler Jesus om grene på ham, som ikke bærer frugt, og som derfor skal tages bort, ja, kastes i ilden og brændes. Forfærdelige ord af vor frelsers mund, så meget mere, som han kalder dem grene på sig! Hvad kan han mene dermed?

Meningen er visselig ikke, at et menneske, som ærligt og oprigtigt ved troen er og bliver i Jesus, kan være uden frugt og derfor blive forkastet. *»Den, som bliver i mig og jeg i ham,«* siger han jo længere nede, *»han bærer megen frugt.«*

Nej, Herren vil med ordene: grene på mig knivskarpt og fint give udtryk for, hvor stor ligheden mellem de ægte og de uægte børn kan være. Hvor megen religiøsitet og hvor meget ydre fællesskab med ham og med sande kristne et menneske kan have og dog ikke øje det sande liv, saften og kraften fra ham, hvilket frugterne skulle være et vidnesbyrd om.

Lad os standse en stund for disse Jesu ord. Han siger om de ægte, de gode grene, de grene, som bærer frugt, at dem renses vingårdsmanden. D. v. s. han beskærer og bøjer dem, tager bort, hvad der hindrer deres vækst, kort sagt: lader dem ikke få lov til at udvikle og udfolde sig efter behag. De grene derimod, som ikke bærer frugt, slipper for vingårdsmandens kniv. De får lov til at vokse frit, de er jo kun bestemt til at brændes.

Her kunne nok være grund til for hver og en at prøve sig selv -oprigtigt og med bæven - efter Jesu ord. Men ak! - det bekræftes med det samme, at vingårdsmandens kniv ikke rammer de gølge, men kun de gode, frugtbærende grene: de, som har grund til at frygte, frygter ikke, men de, som ikke har grund til at frygte, de frygter. Mangt et menneskes sande stilling skal med uhyggelig klarhed vise sig derved, at han ikke er i stand til at frygte eller til alvorligt at prøve sig selv. Han skal være så tryk, så tilfreds med sig selv, i kraft af sit harmoniske følelsesliv, sin fromhed og religiøsitet, at Jesu ord, om også de når hans ydre øre, dog ikke når ind til hans bevidsthed.

Måtte dog for en eller anden det lykkelige øjeblik nu være kommet, da det bliver givet ham at se, hvad det er, han mangler, og vågne op af sin falske fromhed og lønlige død!

(Uddrag fra afsnittet "Den hemmelige død" i "Samlede Skrifter bind XII" af C.O.Rosenius - Luthersk Missions Forlag
1955 - Shafan 02-08-16)
